

IV Concurs de relats “Marià Casadevall”

Sensibilització envers temàtiques socials i
visibilitat de l'acció social

COL·LEGI OFICIAL
DE TREBALL SOCIAL
DE CATALUNYA
DELEGACIÓ DE GIRONA

CAMPUS
ARNAU
D'ESCALA
Innovació i Recerca
Social i Sociosanitària

Fundació Campus Arnau d'Escala, 2020

Parc Científic i Tecnològic de la Universitat de Girona
Edifici Jaume Casademont, Porta B, despatx 9
Carrer Pic de Peguera, 15
17003 Girona
Tel. 972 104 215
<http://campusarnau.org>
info@campusarnau.org

Aquesta obra està subjecta a una llicència de:
[Reconeixement-CompartirIgual 4.0 Internacional de Creative Commons](https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/)

Coordinació: Èlia Llinàs Serradell, Fundació Campus Arnau d'Escala
Textos: Francesc Brunés Marfà i Albert Flotats Calafell
Edició: Fundació Campus Arnau d'Escala
Gener de 2020

Amb el suport i la col·laboració de:

Recull dels textos guanyador i finalista del IV Concurs de relats “Marià Casadevall” 2019

COL·LEGI OFICIAL
DE TREBALL SOCIAL
DE CATALUNYA
DELEGACIÓ DE GIRONA

CAMPUS
ARNAU
D'ESCALA
Innovació | Recerca
Social | Sociosanitària

DIXIT Girona Centre de Documentació de Serveis Socials *Marià Casadevall*, la Fundació Campus Arnau d'Escala, la Delegació a Girona del Col·legi Oficial de Treball Social de Catalunya i l'Ajuntament de Girona organitzen el **Quart Concurs de relats "Marià Casadevall"** per promoure la sensibilització envers temàtiques socials i donar visibilitat a l'acció social.

El concurs porta el nom de Marià Casadevall per recordar l'educador i treballador social de Girona, que va ser director del Centre d'Acolliment i Serveis Socials "La Sopa" del 1995 fins a la seva prematura mort, l'any 2003.

En aquesta quarta edició els textos han tractat el tema de la significació del treball en la història de vida de les persones.

El banc de treball de **Francesc Brunés**, i *La nissaga continua*, d'**Albert Flotats**, són les obres guanyadora i finalista, respectivament, i ambdues aborden el treball i història de vida des d'un punt de vista autobiogràfic.

A continuació, podeu llegir els relats guanyador i finalista. Bona lectura!

Girona, gener de 2020

El banc de treball. La vida en un banc

Francesc Brunés Marfà

I – Assegut al banc

La seva mare es deia Maria. El seu pare Josep i era fuster. Ell no havia pas nascut a Natzaret ni li havien posat per nom Jesús. En Carles havia nascut, fa una colla d'anys, en un poble de les rodalies de la gran ciutat que, l'anomenat progrés, va engolir, fins transformar-lo en una ciutat on, viure-hi era una heroïcitat allunyada de les expectatives d'un antiheroi com ell. En Carles, ja amb certa perspectiva històrica, pensa sovint que ha viscut gairebé on ha volgut i ha treballat d'allò que la vida li ha ofert. O potser no...

Assegut en un banc d'un parc del barri de la petita ciutat on viu des de fa molts anys, deixa volar la imaginació, tot entrellucant allò que podia haver estat si la realitat no acabés per imposar-se tossudament en els viaranys de la vida. On és i on voldria ser. Amb un llibre tancat sobre els genolls i la mirada fixada en el no res, s'imagina arraulit arran de mar, en el seu racó màgic, plantant cara a la tramuntana que embulla els seus escassos cabells blancs.

Avui, el dia s'ha llevat rúfol. La tardor, encara primerenca, manté una temperatura suau tot i la humitat. En Carles, fent oïdes sordes a les recomanacions de la Júlia, la seva dona, ha sortit a caçar qualsevol ullada de sol efímera. Sense decidir-se a obrir el llibre, mira cap al cel que es presenta entre amenaçador i amable. És llavors quan un pardal apareix fugisser en el seu limitat camp visual i en veure'l tan petit i fràgil, el transporta a la seva curta infantesa, a una joventut madurada abans d'hora. En un instant reviu les facècies d'una família treballadora que viu austerament, la mare sempre malalta fins a morir massa jove, l'àvia traient forces d'on ja no n'hi havia, el pare treballant com un escarràs per mantenir la família. I ell, en Carles, que volia tenir un ocell per jugar-hi i, en canvi, va haver de posar-se a treballar sense haver complert encara els catorze anys. Les anades i vingudes amb els estudis, les dificultats per pagar-los, els canvis de rumb a redós de les influències dels amors de joventut i, finalment, la realitat que s'acaba obrint pas. Les llargues jornades de feina i estudi, que es mengen l'espai a la nit i al repòs. El pas per la universitat, un espai on ningú de la seva família hi havia posat mai els peus. Recorda que en aquella època se sentia com un peix que neda contra corrent. Una "*rara avis*" forçada a doblar els esforços per assolir l'objectiu: un títol, mai celebrat.

II – Madurant a cops

Anys universitaris, tot un deversall de coneixement i de vivències que s'escolava dia rere dia amarant les tendres estructures vitals d'en Carles. A les aules d'aquella universitat que espetegava entre les acaballes del franquisme i la inauguració d'una fràgil democràcia, s'hi respirava una cosa i l'altra; s'aprenia del professorat, dels llibres i, sobretot, de la vida. De la grisor dels uniformes, les corredisses i les assemblees clandestines a l'enlluernament d'una llibertat que no acabava de ser-ho. I sembla que hi tornem a ser, pensa en Carles, tot acaronant la coberta del llibre encara tancat.

Amb una ganyota imperceptible, li ve novament al cap aquella pregunta que en aquells anys de joventut i, després al llarg de la vida, no ha deixat de perseguir- lo: *tot això que aprens, de què et serveix?* Recorda que, el primer cop que es va fer aquesta pregunta, la resposta li va brollar de dins com un llampec: *per poder-ho compartir*. I aquesta primera resposta va ser també la definitiva, aquella a la que ha tractat de ser fidel al llarg de la seva vida professional i personal. No ha trobat mai sentit al fet d'acumular, sigui coses o coneixements, si això no té una utilitat per a qui camina al seu costat en aquesta aventura de la vida. En Carles queda un moment pensatiu. Hauré fet bé? No li interessa gens saber si ho ha fet bé o no, el que sí es qüestiona és si ha encertat mantenint aquesta fidelitat a una resposta tan primerenca.

Ara sí, pensa en Carles, ara ja toca obrir el llibre i llegir una mica. Ja n'hi ha prou de pensar bajanades del passat. Quan els dits, un xic enfredorats, palpen per trobar el punt del llibre, veu una noia grassoneta que se li atansa. Per un moment dubte si pot fer servir el llibre d'amagatall, però no... resultaria ridícul. Un xic confós mira d'accelerar la recerca de noms dins l'arxiu històric que encara emmagatzema al seu cervell, tot i que cada cop és més volàtil. La veu femenina el sorprèn joiosa: *Hola, se'n recorda de mi?* Encara amb cert atribolament en Carles aconsegueix respondre: *Ets la Judit, oi? No, soc l'Eva*, respon la noia. En sentir el nom, en Carles ha experimentat un clic dins seu i respon tot astorat: *Clar que sí, dona! Vas venir a fer segon quan encara érem a les aules provisionals, vivies en un poblet del Ripollès, veritat?*

Una conversa breu, permet intercanviar aquells tòpics que es produeixen quan una antiga alumna retroba el seu professor després de molts anys de no veure'l. Però també n'hi ha prou perquè dins d'en Carles es desencadeni una torrentada de sentiments, de records, d'emocions contraposades que tenen a veure amb la seva primera etapa de treball com a docent. Novell i inexpert, volia ensenyar allò que sabia, però va tardar temps en adonar-se que primer n'hauria d'aprendre. En aquest sentit, l'Eva podria ser un bon exemple del que no s'ha de fer. Malgrat tot, recorda que a les acaballes dels seus estudis, la noia li havia confessat que, gràcies a aquell desafortunat desacord i un cop superat l'enuig, havia entès que li calia un canvi d'actitud si, de veritat, volia acabar els cursos que llavors encara li restaven per fer. Des d'aquell moment, sempre que s'havien

trobat, dins o fora de l'aula, hi havia un corrent de reconeixement i d'agraïment que, segurament sense saber-ho, era recíproc.

III – La vida a la feina

La conversa havia deixat a l'aire una flaire agradable i suau que va mantenir en Carles una bona estona palplantat davant del banc veient com l'Eva s'allunyava. S'asseu novament i mira el llibre que ha quedat sobre el banc descuradament abandonat. Quina època aquella! La seva filla gran, ara ja morta, era molt petita i ell, travessava a peu la ciutat de nord a sud per anar a la feina. Al garatge hi quedava, amb el dipòsit de benzina buit, el cotxe vermell de segona mà que s'havia comprat. La caminada acabava sempre a la feina, un quart d'hora abans de l'inici de la primera classe. Els deures fets, les classes preparades i els treballs corregits.

Assegut en aquest banc que el retorna, per una estona, a la seva vida laboral; en Carles recorda que el trajecte a peu li servia per anar deixant pel camí el llastre de les dificultats de la vida personal i familiar. D'altra banda, a la tornada, mirava de deixar-hi els ensurts, les coses que no havien anat prou bé, les enrabiades i els fracassos de les classes del dia, abans de travessar el llindar de la porta de casa. Tot i així, sempre ha sentit dins, com un corcó, una veueta interior que li recrimina d'haver mantingut massa feble, massa subtil la línia divisòria entre vida personal i feina. Encara ara pensa que un docent no és un mer expenedor de classes i que construir la comunitat educativa necessita d'una implicació personal més enllà de l'estricta compliment del deure.

Altrament els centres d'aprenentatge resten sense vida, asèptics, poc educatius. Li ressona dins del cap l'afectuosa veu de la seva dona: *És que sempre t'emboliques!* Renoi, és veritat, encara no n'ha après. A la seva edat i no pot evitar d'embolicar-se, ara amb això, ara amb allò. Ai! aquella primerenca resposta... Es veu que compartir allò que un sap, allò que un viu, porta de manera natural a prendre partit, a implicar-se, a col·laborar, a... gastar hores i vida, vaja.

Durant una època, en Carles va tenir la pensada d'anar sumant totes les hores que dedicava a casa seva a preparar classes, a corregir exàmens i treballs, a fer propostes per a l'equip directiu del que formava part gairebé sempre. Quan es va adonar de la inutilitat d'aquesta activitat i de la xifra estratosfèrica que anava acumulant ho va deixar córrer. Anys enrere, la Júlia, va trobar al fons d'un calaix un paper esgrogueït i li va preguntar: *Què són tots aquests números?* En Carles va respondre: *No res, llença-ho!* I així va acabar al contenidor del paper l'intent de racionalitzar una dedicació professional que necessita més de la generositat que de la gasiveria.

Agafa el llibre de sobre el banc i el fulleja sense prestar-hi cap atenció. El seu cap continua lluny del llibre, del banc, del parc... Vagareja per èpoques passades tot refermant algunes conviccions que perduren més enllà de l'acabament de la seva vida professional. Si l'educació és, com de fet n'està ben convençut, la llibertat, el futur, el progrés (ben entès) d'una persona; no es mereix això la màxima dedicació per part de tothom? No li sap gens de greu haver esmerçat les seves forces, el seu temps i els recursos docents de que disposava, en aquesta tasca que... potser va més enllà d'una feina i de la que, en un cert sentit, mai s'ha jubilat. Arrufa una mica el nas i pensa: Estaria bé, però, que per part dels responsables polítics de l'educació i de la societat en general, hi hagués un major reconeixement, en tots el sentits, envers el col·lectiu docent i no docent que, cada dia de cada dia, obre les aules on crear aquells espais necessaris per a que la vida i el coneixement brollin, flueixin i es puguin compartir en condicions idònies.

IV – Més enllà de l'aula

Guspireja. Si, a més d'haver perdut el temps, arriba a casa xop, ben segur que a la Júlia no li farà cap gràcia. En Carles es disposa doncs a marxar cap a casa. S'aixeca amb aire cansat de no fer res, com aquell que arrossega una pesada motxilla a l'esquena, es corda la jaqueta, rectifica la posició de la gorra i amb assenyada lentitud enfila carrer amunt.

Encara no ha arribat a la cantonada que, del cap d'amunt de tot del carrer, veu baixar l'Ahmed tot esperitat damunt d'un patinet elèctric. Carai! Avui deu ser el dia de sant trobem-nos, gairebé xiuxiueja en Carles. *Hola 'profe'!* Crida el noi de lluny, tan fort que la Carme, aquella senyora gran que viu un carrer més avall, es gira astorada abans d'entrar a la carnisseria. *Hola Ahmed!* respon en Carles, *com vas? Molt bé, avui tinc molta pressa 'profe'!* *Adeu!* li diu en Carles, mentre l'Ahmed s'acomiada amb un expressiu gest de la ma. Encara sort...

Enfilant aquell darrer tram més costerut camí de casa, i amb la sensació que cada dia s'hi afegeix un grau més d'inclinació i uns metres de llargària, no pot deixar de pensar amb l'Ahmed. Quin crack, aquest noi! El recorda perfectament, sempre assegut a les primeres files. Trapella i sempre afable. Pantalons curts, fins i tot en dies freds. Gandul i llest, formant un equilibri inestable. Honest i clar. Amb aquell somriure que amaga el patiment d'un xoc cultural brutal que no acaba d'encaixar. Ara el troba sovint pel barri. Estudia en el campus universitari que hi ha més amunt de casa seva, d'on baixa cada migdia per anar a treballar a una empresa de missatgeria a les tardes. Ben cert que se n'està sortint aquest xicot.

L'expressió del rostre d'en Carles ha canviat, malgrat l'esforç per la pujada, ara irradia satisfacció. Això li passa cada cop que es troba amb antics alumnes que, amb els anys, han aconseguit tirar endavant en la vida, malgrat els entrebancs que la societat actual els

hi posa. Una proesa només a l'abast de joves valents, amb empena, amb una visió crítica del món i amb preparació per anar-se situant també professionalment.

Recorda que l'Ahmed era un dels que se'n reia quan en Carles explicava que ara, amb les xarxes socials, les aules virtuals i les opcions d'aprenentatge online, les parets de l'aula es feien com de xiclet, flexibles, i s'allargaven molt més enllà de l'estricta espai físic de la classe. Era una de les moltes estrafolàries sortides de to de les que en Carles es valia per provocar que l'estudiant anés més enllà de les matèries, les qualificacions i la rigidesa de cotilla dels currículums, per sentir-se més protagonista d'alguna cosa que, de veritat, tingués a veure amb la seva vida, amb el seu present i el seu futur.

Mentre butxaqueja cercant les claus de casa, amb el llibre a punt de caure-li, pensa que, al capdavant, si alguna cosa té sentit és la unitat de la persona. Aquell tot integral que incorpora totes les dimensions que configuren l'ésser humà. Fragmentar, classificar, dividir, separar, generen malestar i, a vegades, fins i tot patologies. En canvi, integrar feina, professió, família, vida personal, raonaments, creences, emocions, sentiments, anhels... tot allò que va construït la identitat de cadascú, li sembla un camí que apropa una mica més a una felicitat, sempre parcial, però alhora completa i profunda. De fet, en Carles, sempre ha fet de la seva vida una espècie de *'totum revolutum'*, on distingir un aspecte de l'altre resulta poc menys que impossible.

Per fi! Aquesta maleïda clau s'havia ben amagat al fons de tot de la butxaca...

V – Camí de casa

A la recta final de la seva particular ascensió, amb la clau a la mà, en Carles enfila els darrers metres que el separen del portal de casa seva. Mira si hi ha res a la bústia. Cap factura, pensa. Tan bon punt travessa el llindar de l'entrada, la veu estrident del vailet del quart li dona un bon ensurt. *Hola, soc en Biel, la meva mare ara baixa! Sí, ja et conec, esperarem que baixi la mare així la saludo*, li respon en Carles. El nen, curiós de mena, veient el que en Carles porta a la mà esquerra, pregunta: *què és això?* En Carles, entre sorprès i content li diu: *És un llibre, serveix per llegir, ja saps llegir tu? No, encara soc petit*; respon en Biel. En Carles li ensenya les coloraines de la portada i li assenyala les lletres del títol: *la 'A', la 'N', la 'I', veus que és llargaruda aquesta...* La mare d'en Biel surt de l'ascensor apressada i diu: *Bon dia senyor Carles, au Biel! no l'atabalis que deu tenir pressa i nosaltres arribarem tard al metge.*

Aturat davant l'ascensor en Carles decideix, per aquest cop, fer cas a la metgessa i pujar per les escales, sabent que arribarà a dalt esbufegant. Es veu que això fa salut. Mentre puja feixugament graó rere graó, va pensant amb en Biel i la seva mare. Maleïdes presses d'aquest món d'ara, que corre per anar enlloc. Que n'és d'espavilat aquest xicot del quart! belluguet i simpàtic, tantes coses com aprendrà a la seva vida, tot i que, per aprendre, les presses no són bones companyes de viatge. Saber, necessita calma i

paciència, dues coses que avui en dia cotitzen a la baixa, però imprescindibles per a un bon aprenentatge. Cal entendre, experimentar, errar, comprendre, refer, cercar alternatives, tornar a començar... Tot un procés per assegurar que allò que aprenem és significatiu per a la nostra vida i es consolida en el nostre personal bagatge cultural.

Fa una breu parada al replà i acaba el darrer tram d'escala concentrant totes les seves forces en respirar. Ni de pensar és capaç i no serà per falta de pràctica... Quan arriba al tercer, s'atura davant la porta del seu pis i reposa una estona fins que la respiració se li normalitza. Poc a poc s'adona que pot reprendre la seva activitat preferida: pensar. I, pensant-ho bé, se n'adona que no ha mirat l'hora des que ha sortit de casa. Consulta el mòbil i veu que ja són dos quarts i mig de dues. Renoi!

Posa sigil·losament la clau al pany i obre la porta. La Júlia, asseguda al sofà, consulta la premsa diària a la tauleta i tan bon punt el sent arribar li diu: *Home! em pensava que t'havien segrestat.* En Carles s'hi atansa i com sempre, des de fa tantes dècades, li fa un petó a la galta esquerra, tot dient: *Ui noia, he tingut molta feina! Però, no m'has dit que anaves a llegir al parc?* replica la Júlia. En Carles sentència amb la seva ironia habitual: *Sí, sí, però avui l'únic banc que quedava lliure era el de treball.*

La Júlia s'aixeca lentament, se'l mira de dalt a baix, el veu allà aturat al bell mig del menjador, encara amb la jaqueta posada i el llibre a la mà. Amb cara de resignació i el tendre somriure aquell que tan agrada al Carles, li etziba: *Treball, feina, què t'empatolles? Au va! Anem a preparar el dinar.*

La nissaga continua

Albert Flotats Calafell

Em trobo assegut en una butaca centenària. D'aquelles robustes, de pell. Al meu damunt hi ha en Sònic, el meu gat, el company inseparable. I al meu davant hi tinc l'Àngels, la meva àvia. És una d'aquelles tardes de tardor que no s'acaben mai, però que reconforten. Aquelles tardes que ja comencem a encendre el foc al terra i, que el seu caliu, ens trasllada a un món millor. Unes cartes, un dòmino i un pa amb oli i xocolata. La simplicitat ens fa rics en un món que els humans ens compliquem sense saber realment per què. I el millor; converses que comencen parlant del temps que ha fet durant la setmana i acaben repassant la vida i història d'una família.

Em sento orgullós de la meva família i de les històries que em transmet la meva àvia. Vinc d'una família de poble, humil i treballadora. Amb uns valors que he intentat agafar i no deixar anar. I que espero saber transmetre. Gent amb un cor enorme, que prefereix donar que rebre. I que manté una tradició preciosa, que sempre se m'ha explicat... i és que fa més de 100 anys que els homes de la meva família s'han dedicat a la fusteria. Sempre he pensat que és un ofici molt bonic! Els fusters són artesans, uns artistes. Transformen la fusta i en fan mobles, portes o taules. De fet, quan es va començar la tradició, l'ofici era molt diferent a com el coneixem en l'actualitat. Ha anat evolucionant, com tot. Abans es dedicaven més a fer botes de vi, a fer carruatges pels burros, tot amb plena dedicació i sense cap tecnologia. Avui dia, tot són màquines que ajuden als fusters a fer-ho tot més fàcil. Jo embadalit, vaig escoltant totes les històries i batalletes. No puc mentir, m'encanten. I en Sònic, va dormint a la meva falda, suposo que ben feliç a la seva manera.

Sempre se m'ha transmès aquest orgull. Les tradicions, ja siguin familiars, d'un poble, cultura o país, són el millor que ens queda. Sense tradicions, perdríem tota identitat possible. I en certa mesura, cadascú de nosaltres, som responsables de mantenir-les i transmetre-les.

I heus aquí la meva primera disjuntiva que vaig tenir a la vida. 16 anys. Plena adolescència. Immaduresa per saber què vull fer a la meva vida, quin camí escollir. Sempre he pensat que la vida avança molt ràpid i que en plena adolescència, en que les hormones marquen el teu tarannà, és massa d'hora per saber quin camí escollir. Però pensant-ho bé, tampoc seria tant dramàtic, no? Perquè per sort, si t'equivoques, sempre pots tornar al punt de sortida i tornar a començar. Potser és això la vida. Caure i tornar-te a aixecar. O simplement, caminar. Al que anava, coi! Que sent un barbamec, em vaig

trobar la primera cruïlla complicada del meu particular camí. Em posava a fer un cicle formatiu de fusteria per seguir la tradició familiar o feia el que més m'agradava, que era ajudar a la gent?

I no va ser tant dramàtic, tu. Per sort, he tingut una família que mai m'ha exigit ni ha volgut marcar el meu camí. I sempre m'ha acompanyat en les decisions que he pres. Per això, tot i que no em desagradava pas l'opció de ser fuster, vaig seguir el meu cor. I vaig decidir fer el batxillerat social per acabar estudiant la diplomatura de Treball Social. Aquesta empatia i ganes d'ajudar a les persones que des de ben petit he anat tenint, s'havien de canalitzar per algun lloc. I vaig encertar, crec!

Fill únic i tradició centenària trencada. No em pesa gens al damunt. Em guardo el record de tots els avantpassats i de l'orgull que em genera el seu esforç, dedicació, tenacitat i valor a l'hora de tirar endavant amb l'empresa familiar. Jornades laborals de 15 hores, per arribar a totes les cases. I també ho he de dir, tasques socials incloses. Si alguna cosa he après, en els estius en que anava a ajudar el meu pare, era que a banda d'arreglar persianes, posar parquetes o col·locar portes, la feina de fuster també és social. Mentre es treballa, moltes vegades s'escolta al client i es produeixen converses increïbles. Mai m'ho hauria imaginat. A mi, quan em ve un lampista a casa, mai li he parlat perquè penso que prou feina deu tenir com per posar-se a conversar. Però en el fons, els professionals són persones i, a més, en una zona rural, en un poble, el fuster és un emblema i es coneix tots els racons i històries d'arreu.

I en la feina que finalment vaig escollir, m'uneix aquesta vessant amb la tradició perduda. Una tradició que queda emmarcada dins meu per sempre i que, lògicament, transmetré als meus fills i néts (si en tinc!). Amb tot l'amor i entusiasme del món. Perquè si ve és cert que jo no l'he seguit, me'n sento molt orgullós i participo també. Perquè sóc hereu del seu esforç, la seva dedicació pel que han forjat.

I centrant-me en mi. Content d'haver escollit el meu itinerari. La feina, sempre l'he vist com un mitjà per ser jo mateix. Per créixer, per aprendre i fer-me millor persona. Hi ha el típic dilema instaurat en la societat de: viure per treballar o treballar per viure? Doncs ni un ni l'altre. Com he apuntat, treballar penso que ens ha d'aportar més que diners. Perquè si només fos això, les persones no escollirien professió. O escollirien la que pagués més diners. Jo precisament, n'he escollit una que penso que està molt infravalorada. Fem una feina imprescindible en la societat i penso que la cobrem molt per sota del què aportem. Cal reivindicar-la i fer-nos forts, sens dubte. Però el sou no és el que més em preocupa. Em sap més greu l'oblit. L'oblit d'una societat que viu de la

producció, basada en el capitalisme més pur. Com més producció i diners generis, més guanyaràs. En fi...

La feina capitalitza la major part de la nostra vida, del nostre dia a dia. I com a tal, ens ha d'agradar. Ens ha de fer sentir i deixar ser nosaltres mateixos. Totes les professions del món mereixen ser respectades, puix totes són necessàries. No entenc la meva vida sense una feina que m'aporti. Ni una feina que m'aporti molt, però sense poder viure la meva vida. També fora d'ella necessito respirar i buscar el meu espai vital. És de cabdal importància, alhora, ser capaç de diferenciar-les. Ser capaç de desconnectar d'ella. I un cop hi tornes a connectar, donar-ho tot. És una ambivalència controlada que tots/es necessitem, crec. La feina ens dona alè, reconeixement, autosatisfacció. I la vida, fora d'ella, ens espera per viure-la, cadascú al seu ritme precís. Com les agulles del rellotge, que giren i giren a tenor que algú les miri i s'aturi el temps.

La vida són aquestes tardes de tardor assegut en una butaca vora el foc, sentint i compartint històries amb els teus. La vida és sortir a córrer un matí de diumenge sense saber on vas. La vida són uns canelons per Sant Esteve. La vida és aixecar-se cada matí amb la incertesa que ens depararà el dia que tens al davant.

I la feina és passió, aprendre, rectificar, rutina, innovar. Una constant que batega en paral·lel a la teva vida. Amb la que pots anar agafat de braceta i alhora deixar-la anar quan toca. Una sensació que és capaç de posar-te la pell de gallina i també d'arrencar-te la més gran de les ires. Una por, una esperança. Una baixada de la muntanya russa més gran del món.

Seguirem fidels a l'esperit més noble de tota tradició. No oblidant qui som, d'on venim i on anem. Per ser fidels a un mateix i a l'esperit d'aquella llavor que un dia vam plantar amb decisió. Per a romandre sempre eterns i segurs del camí escollit.